

Arrest

nr. 150406 van 4 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 24 juli 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015 om 11u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 18 maart 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De verzoeker is in het bezit van een geldig Oekraïens paspoort, voorzien van een Schengenvisum afgeleverd door de Poolse consulaire diensten, waaruit tevens de binnenkomst via Polen blijkt.

1.2. De Belgische autoriteiten richten op 8 januari 2015 een verzoek tot overname aan de Poolse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 12.4. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). Op 20 april 2015 stemmen de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk in met de overname van de verzoeker in toepassing van artikel 12.4. van de Dublin III-verordening.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 24 juli 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Het betreft de thans bestreden akte, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : T(...)
voornaam : O(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Oekraïne*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene vroeg op 18.03.2015 asiel in België. De betrokkene legde een paspoort van Oekraïne voor met nummer EX126877, afgeleverd op 07/06/2013 en geldig tot 07.06.2023 en een rijbewijs. Het vermelde paspoort is voorzien van Schengenvisum 004387545 van type C, afgegeven door de Poolse consulaire diensten te Lwow op 28.11.2013 en geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 12.12.2013 en 13.12.2014. Een stempel op pagina 9 getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Polen op 09.12.2014.

De betrokkene werd gehoord op 18.03.2015 en verklaarde dat hij op 09.12.2014 uit Oekraïne zou vertrokken zijn en via Polen, Duitsland en Nederland naar België zou gereisd zijn, waar hij op 10.12.2014 zou aangekomen zijn.

Op 23.03.2015 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 20.04.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor d.d. 03.10.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij in december 2014 naar België is gekomen omdat hij vreesde voor zijn leven in Oekraïne en hij van een kennis had vernomen dat in België de mogelijkheid bestond om hier te wonen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij er al een tijdje woonde en de situatie in zijn land niet verbeterde.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht naar Polen. Hij stelt dat hij niet graag zijn asielaanvraag in Polen wil laten behandelen omdat Polen aan Oekraïne grenst.

Betreffende de door betrokkene aangehaalde argumenten en redenen voor een verzet tegen een overdracht aan Polen, wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak

van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene, de voorkeur voor een taal, of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse instanties omdat Polen grenst aan Oekraïne. Hieromtrent merken we op dat het persoonlijke voorkeuren van de betrokkene betreft die geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De nabijheid van Oekraïne doet hier geenszins afbreuk aan. Polen stemde op 20.04.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op haar merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Polen van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date tot januari 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, die aan Polen worden overgedragen in het kader van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (

pagina 23, alinea 2). Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2).

Er zijn ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Polen en in wiens geval Polen zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn status van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 59, alinea 4). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst. Hieromtrent merken we tevens op dat op 01.05.2014 de nieuwe vreemdelingenwetgeving van kracht werd. Deze wetgeving voorziet onder meer alternatieven voor detentie en illustreert de veranderde houding van de Poolse overheid inzake detentie van vreemdelingen .

We wijzen er op dat asielzoekers recht hebben op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Asielzoekers hebben in Polen toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (AIDA-rapport, pagina 54, alinea 1 en 2). Verder wijzen we er op dat kinderen van asielzoekers in Polen recht op en toegang hebben tot onderwijs (AIDA-rapport, pagina 52).

Verder merken we op dat het UNHCR recent geen rapporten publiceerde waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het UNHCR bracht evenmin rapporten of adviezen uit waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde bij vraag 19 van zijn gehoor van 18.03.2015 geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene stelde wel dat hij wettelijk gehuwd is met T(...) E(...), (...), B(...), Oekraïne en zij op basis van een visum legaal in België zou verblijven. Nazicht in het rijksregister over een legaal verblijf van deze persoon heeft geen enkel resultaat opgeleverd. Ook nazicht in de visadatabank leverde geen enkel resultaat op.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat –indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Polen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten (4)."

1.4. Op 24 juli 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid"

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

"Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen."

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen niet betwist. *In casu* bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze

kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

De verzoeker citeert uit de motivering van de bestreden beslissing en licht zijn middel als volgt toe:

“1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat

“ Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

“ Het verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat- vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 99-100 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden. Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirschi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.
2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te

waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. 8 Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan. Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald."

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

" Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen. Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit verscheidene rapporten blijkt dat verzoeker in Polen aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld :

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Poland, January 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5506a4614.html>

Council of Europe: European Commission Against Racism and Intolerance (ECRI), ECRI Report on Poland (fifth monitoring cycle), 9 June 2015, CRI(2015)20, available at: <http://www.refworld.org/docid/55b26b764.html>

Jesuit Refugee Service, Protection Interrupted: The Dublin Regulation's Impact on Asylum seekers' Protection (The DIASP project), National Report: Poland, 4 June 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/51d153f46.html>;

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Where is my home? Homelessness and Access to Housing among Asylum-Seekers, Refugees and Persons with International Protection in Poland*, June 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/51b57ce74.html>;

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, *Report to the Polish Government on the visit to Poland carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 5 to 17 June 2013*, 25 June 2014, CPT/Inf (2014) 21, available at: <http://www.refworld.org/docid/53aa83ed4.htm>

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Access to Employment for Beneficiaries of International Protection in Bulgaria, Poland, Romania and Slovakia*, 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/52e241c24.html>;

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge Oekraïense vluchteling die asiel aanvraagt in België, in de hoop hier bescherming te vinden en uiteindelijk niet te zullen worden uitgewezen naar Oekraïne, alwaar hij risico loopt.

Verzoeker geeft aan een zekere band met België te hebben, dit ingevolge de aanwezigheid van een zeker aantal vrienden in ons land. Verzoeker woonde sinds december 2014 te 2018 Antwerpen, (...).

Verzoeker wordt naar Polen verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Polen worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden ;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie in een xenofob klimaat;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg ;
- (x) de mogelijkheid tot in detentie en blootstelling aan geweld;
- (xi) procedurele tekortkomingen;

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-II- verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Polen systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er niet meegedeeld naar welk specifiek gebied of stad in Polen verzoeker uiteindelijk zou worden gestuurd. Waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Polen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Polen te verwijzen. Indien België verzoeker naar Polen verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg

schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties zoals het UNHCR of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland,

§§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij beweert lid te zijn van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het

bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).” [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de mishandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.)

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.3.2.4. Waar de verzoeker stelt dat het enkele feit dat hij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voor heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Polen, de verweerder niet ontslaat van zijn plicht om deze risico's zelf te onderzoeken, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker geheel voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing blijkt immers genoegzaam dat de verweerder voorafgaand aan de overdracht aan Polen een grondig en uitvoerig gedocumenteerd onderzoek heeft gevoerd naar de conformiteit van deze overdracht met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De bestreden beslissing vermeldt de volgende afwegingen:

“Tijdens het verhoor d.d. 03.10.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij in december 2014 naar België is gekomen omdat hij vreesde voor zijn leven in Oekraïne en hij van een kennis had vernomen dat in België de mogelijkheid bestond om hier te wonen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij er al een tijdje woonde en de situatie in zijn land niet verbeterde. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht naar Polen. Hij stelt dat hij niet graag zijn asielaanvraag in Polen wil laten behandelen omdat Polen aan Oekraïne grenst.

Betreffende de door betrokkene aangehaalde argumenten en redenen voor een verzet tegen een overdracht aan Polen, wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene, de voorkeur voor een taal, of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse instanties omdat Polen grenst aan Oekraïne. Hieromtrent merken we op dat het persoonlijke voorkeuren van de betrokkene betreft die geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De nabijheid van Oekraïne doet hier geenszins afbreuk aan. Polen stemde op 20.04.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op haar merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Polen van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostaszewska, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date tot januari 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, die aan Polen worden overgedragen in het kader van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen (pagina 23, alinea 2). Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2).

Er zijn ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Polen en in wiens geval Polen zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn status van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 59, alinea 4). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst. Hieromtrent merken we tevens op dat op 01.05.2014 de nieuwe vreemdelingenwetgeving van kracht werd. Deze wetgeving voorziet onder meer alternatieven voor detentie en illustreert de veranderde houding van de Poolse overheid inzake detentie van vreemdelingen.

We wijzen er op dat asielzoekers recht hebben op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 39, alinea 1 en 2). Asielzoekers hebben in Polen toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (AIDA-rapport, pagina 54, alinea 1 en 2). Verder wijzen we er op dat kinderen van asielzoekers in Polen recht op en toegang hebben tot onderwijs (AIDA-rapport, pagina 52).

Verder merken we op dat het UNHCR recent geen rapporten publiceerde waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het UNHCR bracht evenmin rapporten of adviezen uit waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 vanwege structurele tekortkomingen,

die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde bij vraag 19 van zijn gehoor van 18.03.2015 geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene stelde wel dat hij wettelijk gehuwd is met T(...) E(...), (...), B(...), Oekraïne en zij op basis van een visum legaal in België zou verblijven. Nazicht in het rijksregister over een legaal verblijf van deze persoon heeft geen enkel resultaat opgeleverd. Ook nazicht in de visadatabank leverde geen enkel resultaat op.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat –indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Polen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verweerder heeft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aldus beoordeeld niet enkel aan de hand van verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor op 18 maart 2015, maar ook en vooral aan de hand van recente bronnen van informatie, afkomstig van het European Council on Refugees and Exiles en het Helsinki, Asylum Information Database – National Country Report – Poland van januari 2015 (hierna: het AIDA rapport) die handelen over de behandeling, opvang, detentie en procedurele omkadering van asielzoekers in het algemeen en van de Dublinterugkeerders in het bijzonder. Ook verzoekers specifieke asielsituatie wordt in de beoordeling meegenomen. Met name wordt gewezen op het gegeven dat de verzoeker een Dublinterugkeerder is die nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Polen, die geen elementen heeft bijgebracht waaruit blijkt dat hij gezondheidsproblemen zou hebben die een overdracht aan Polen zouden verhinderen en waarvan niet blijkt dat hij in België of in een andere lidstaat verblijvende familie heeft. Er kan aldus op het eerste gezicht worden besloten dat de gemachtigde heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM (onder meer EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland) en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Uit de motieven van de bestreden beslissing zelf blijkt dat de gemachtigde op het eerste gezicht een grondig onderzoek heeft gevoerd teneinde zich ervan te verzekeren dat verzoekers grondrechten, zoals gewaarborgd door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, bij een overdracht aan Polen zullen worden gevrijwaard. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn uiteenzetting van het enig middel nergens concreet ingaat op de gedocumenteerde vaststellingen in de bestreden beslissing. De verzoeker maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, in het geheel niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op enige wijze blijkt geeft van willekeur.

Waar de verzoeker stelt dat hij een zekere band heeft met België, aangezien hij hier enkele vrienden heeft, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die op geen enkele wijze gestaafd wordt met enig begin van bewijs. Bovendien kan dergelijke loutere bewering niet in verband worden gebracht met de in het enig middel aangevoerde schendingen. Het is de Raad volkomen onduidelijk waar de verzoeker met deze opmerking naartoe wil.

Waar de verzoeker stelt dat niet werd aangegeven in welk gebied of welke stad in Polen hij zal worden teruggestuurd waardoor de risico's van een overdracht naar een welbepaalde plaats niet werd na gegaan, stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert waarom en in welke gebieden hij wel en op andere plaatsen niet het voorwerp zal uitmaken van onmenselijke behandelingen. Uit de bestreden akte blijkt dat de te verwachten gevolgen bij een Dublinoverdracht van de verzoeker naar Polen concreet werden nagegaan, dit in het licht van verzoekers eigen verklaringen alsook in het licht van de algemene omstandigheden van asielzoekers in Polen. De onderzoeksplicht die in het kader van de Dublin-III-

Verordening op het bestuur rust, reikt niet zo ver dat tevens moet worden nagegaan op welke plaats of in welke regio de betrokken Dublinterugkeerder precies zal terecht komen.

2.3.2.5. De Raad stelt vast verder dat de verzoeker geen concrete elementen naar voor brengt waaruit een risico op slechte behandelingen zou kunnen blijken in de omstandigheden die eigen zijn aan zijn specifieke geval en die te onderscheiden zijn van andere gevallen van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen.

Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker bij een overdracht naar Polen omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoeker toont het individuele karakter van het risico op slechte behandelingen niet concreet aan. De stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing tonen op het eerste gezicht aan dat de gemachtigde op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoeker.

2.3.2.6. De verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen waarna hij een aantal algemene rapporten vermeldt en stelt dat uit deze rapporten blijkt dat hij bij de overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, geen opvang of accommodatie krijgen, geen toegang tot maatschappelijk welzijn en gezondheidszorg, dakloosheid, gebrek aan financiële steun en inadequate levensstandaard, onmogelijkheid tot werk en tot het uitbouwen van een leven op lange termijn, heel beperkte levensomstandigheden, onmogelijkheid tot sociale integratie in een xenofob klimaat, mogelijkheid tot detentie en blootstelling aan geweld en procedurele tekortkomingen. De verzoeker meent dat hij om die redenen als asielzoeker en Dublinterugkeerder behoort tot een kwetsbare groep die in Polen systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker verwijst naar de volgende rapporten:

- AIDA rapport van januari 2015
- European Commission Against Racism and Intolerance, EVRI Report on Poland (fifth monitoring cycle) van 9 juni 2015
- Jesuit Refugee Service, Protection Interrupted: The Dublin Regulation's Impact on Asylum seekers' Protection (The DIASP project), National Report: Poland, van 4 juni 2013
- UNHCR, Where is my home? Homelessness and Access to Housing among Asylum-Seekers, Refugees and Persons with International Protection in Poland, van juni 2013
- Committee for the Prevention of Torture, Report to the Polish Government on the visit to Poland carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 5 to 17 June 2013, van 25 juni 2014
- UNHCR, Access to Employment for Beneficiaries of International Protection in Bulgaria, Poland, Romania and Slovakia, van 2013

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker nalaat om de door hem aangehaalde algemene rapporten op enige wijze nader te duiden en te betrekken op de voorliggende zaak. De verzoeker beperkt er zich toe de titels van de voornoemde rapporten te noemen, zonder dat hij op enige wijze concreet aannemelijk maakt dat uit deze rapporten daadwerkelijk de zeer algemeen geformuleerde behandelingen en/of tekortkomingen (weergegeven onder de punten i) tot en met xi) op de pagina's 9 en 10 van het verzoekschrift) kan blijken. De verzoeker blijkt deze rapporten te hebben gevonden via de website www.refworld.org, doch uit niets blijkt dat de verzoeker ook de inhoud van deze rapporten is nagegaan. Zo vermeldt de verzoeker bij geen enkel door hem geponeerde slechte behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders dan wel tekortkoming inzake de asielprocedure en/of -opvang een concrete passage of zelfs de paginanummer(s) van ook maar één van de rapporten waarnaar hij louter formeel verwijst.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoeker, specifiek met betrekking tot de overname door de Poolse autoriteiten werd gehoord. Uit het administratief dossier, en meer bepaald uit het zogenaamde Dublinverhoor d.d. 18 maart 2015 blijkt dat de verzoeker, op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordde dat een kennis hem vertelde dat hier de mogelijkheid bestond om hier te wonen en dat hij bij aankomst in België meteen een appartement kon huren met behulp van die kennis (gehoorverslag d.d. 18 maart 2015, vraag 34). De vraag of er redenen zijn, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een

verzet tegen de overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, werd als volgt beantwoord: *“Ik heb concreet niets tegen Polen. Ik zou echter niet graag in Polen mijn asielaanvraag laten behandelen. Dit grenst aan Oekraïne.”* (gehoorverslag d.d. 18 maart 2015, vraag 36). In de bestreden beslissing wordt omtrent dit laatste punt als volgt geoordeeld: *“Hieromtrent merken we op dat het persoonlijke voorkeuren van de betrokkene betreft die geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De nabijheid van Oekraïne doet hier geenszins afbreuk aan. Polen stemde op 20.04.2015 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op haar merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”* Dit oordeel, dat door de verzoeker niet specifiek wordt betwist, laat staan dat hij het concreet weerlegt, komt op het eerste gezicht niet kennelijk onredelijk of juridisch onjuist voor.

De Raad stelt zodoende vast dat de verzoeker, in weerwil van het feit dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd naar de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen een overname door Polen zou rechtvaardigen, geen concrete redenen aanvoerde die zouden kunnen wijzen op een systematische slechte behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Polen.

Wanneer de verzoeker thans voor het eerst een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest naar voor brengt, dient te worden aangestipt dat de bewijslast dienaangaande op hem rust. Mede gelet op het feit dat de verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om de redenen met betrekking tot opvang en behandeling van asielzoekers kenbaar te maken die een verzet tegen de Dublinoverdracht aan Polen zouden rechtvaardigen en hij in de fase van het besluitvormingsproces dat voorafgaat aan de thans bestreden beslissing geen concrete elementen ter zake naar voor bracht terwijl hij in tegendeel uitdrukkelijk verklaarde dat hij concreet niets heeft tegen Polen, is de Raad van oordeel dat de verzoeker met de louter vormelijke verwijzingen naar de voornoemde algemene rapporten en de algemene deducties die hij eruit meent te kunnen afleiden, op het eerste gezicht niet voldoet aan de op hem rustende bewijslast inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad merkt voorts op dat de verzoeker in de eerste plaats verwijst naar hetzelfde rapport (AIDA-rapport) als hetgeen tevens in de bestreden beslissing wordt besproken. Het AIDA rapport van januari 2015 is toegevoegd aan het administratief dossier. In tegenstelling tot de gemachtigde, verwijst de verzoeker niet naar concrete paginanummers of passages uit dit rapport. In de bestreden beslissing wordt concreet op de volgende elementen gewezen:

- Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden;
- Polen heeft onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering;
- Asielzoekers die aan Polen worden overgedragen in toepassing van de Dublin-III-Verordening hebben toegang tot de asielprocedure indien ze dat wensen (AIDA-rapport, p. 23, alinea 2);
- Er is geen sprake van een systematische detentie van asielzoekers (AIDA-rapport, p. 59);
- De nieuwe vreemdelingenwet werd op 01.05.2014 van kracht in Polen, deze wetgeving voorziet in alternatieven voor detentie en zij illustreert de veranderde houding van de Poolse overheid inzake detentie van vreemdelingen;
- Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers;

- Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht kunnen bij instellingen gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers (AIDA-rapport, p. 54);
- Het UNHCR publiceerde recent geen rapporten waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;
- Het UNHCR bracht evenmin rapporten of adviezen uit waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met de louter algemene en vage opsomming van slechte behandeling van asielzoekers in Polen en de vage verwijzing naar “*procedurele tekortkomingen*”, die niet worden onderbouwd met concrete elementen die worden betrokken op de thans voorliggende situatie, slaagt de verzoeker er niet in de gedocumenteerde vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen. De louter vormelijke verwijzing naar een aantal algemene rapporten, waaronder hetzelfde rapport dat door de gemachtigde nader is onderzocht, volstaat in hierboven besproken omstandigheden niet om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken.

Waar de verzoeker vaagweg verwijst naar een xenofob klimaat in Polen, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker verklaard heeft Oekraïner en Christen te zijn (gehoorverslag d.d. 18 maart 2015, vraag 15a). De verzoeker beperkt zich wederom tot een loutere verwijzing naar algemene rapporten, zonder deze ook maar op enige wijze te betrekken op zijn persoonlijke situatie. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij als Christelijke Oekraïner in Polen zal worden onderworpen aan slechte behandelingen die verband houden met het voorgehouden “*xenofob klimaat*”.

In de mate dat de verzoeker melding maakt van een onmogelijkheid tot werk en tot sociale integratie, maakt hij ook deze beweringen niet concreet aannemelijk. De algemene rapporten waarnaar de verzoeker verwijst, volstaan niet omdat zij niet op de persoonlijke situatie van de verzoeker worden betrokken. Er dient op te worden gewezen dat de verzoeker verklaard heeft IT-studies te hebben genoten en dat hij het Russisch machtig is, hetgeen net als het Pools een Slavische taal is. In zoverre de beweerd onmogelijkheid tot werk en tot sociale integratie, hetgeen valt onder de socio-economische rechten, al relevant kan worden geacht in het kader van de aangevoerde schending van de grondrechten vervat in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, merkt de Raad op dat de verzoeker niet concreet aantoont dat hij, met zijn specifieke achtergrond en profiel, geen werk kan vinden in Polen of dat hij zich niet zal kunnen integreren. Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat asielzoekers na zes maanden toegang krijgen tot de arbeidsmarkt in Polen (AIDA-rapport, p. 51).

De Raad beaamt voorts de bevindingen van de gemachtigde in verband met de opvang en bijstand aan asielzoekers en de procedurele garanties met betrekking tot de asielprocedure in Polen. Deze bevindingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Met de loutere opsomming van een aantal algemene rapporten, die ofwel niet recent genoeg zijn ofwel niet specifiek genoeg zijn om de boven vermelde vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten, en met de niet nader toegelichte en niet op de situatie van de verzoeker betrokken opsomming van slechte behandelingen, toont de verzoeker op het eerste gezicht niet aan dat een overdracht van de naar Polen *ipso facto*, alleen reeds omwille van het gegeven dat hij een Dublinterugkeerder is die voor de behandeling van haar asielaanvraag wordt overgenomen door Polen, een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest zou impliceren.

Er is *prima facie* gelet op de thans voorliggende informatie en de rapporten waar beide partijen naar verwijzen geen reden om te besluiten dat de Poolse autoriteiten de verzoeker geen toegang zullen verlenen tot de asielprocedure. De Poolse autoriteiten hebben de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk bevestigd. Evenmin kan op het eerste gezicht worden vastgesteld dat de asielprocedure in Polen dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat de verzoeker met miskennis van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat zijn asielaanvraag werd behandeld naar zijn land van herkomst zou worden gerepatriëerd of dat de

verzoeker bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublinterugkeerders en/of een systematisch falen van de Poolse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG.

2.3.2.7. Gelet op hetgeen voorafgaat, concludeert de Raad dan ook dat de verzoeker op het eerste gezicht geen concrete elementen aanbrengt die doen blijken dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, ingeval van overdracht naar Polen, omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval dan wel omwille van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen, een reëel gevaar loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er liggen in de voorliggende zaak geen voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste gronden voor om aan te nemen dat de overdracht aan Polen een reëel en imminent risico met zich mee brengt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van en artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest kan *prima facie* niet worden aangenomen.

In de mate dat de aangevoerde schending van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG dienstig op de wettigheid van de thans bestreden akte kan worden betrokken en daargelaten de vraag of de verzoeker zich op een directe werking van deze bepaling kan beroepen, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat op het eerste gezicht geen schending van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG voorligt.

De verzoeker toont niet aan dat de verweerder, gelet de grondig gedocumenteerde vaststellingen die hij in de bestreden beslissing heeft gedaan, enige beoordelingsfout heeft gemaakt.

De bestreden beslissing is afdoende en deugdelijk gemotiveerd en er kan op het eerste gezicht geen onzorgvuldigheid in de besluitvorming noch willekeur worden vastgesteld.

Er ligt *prima facie* dan ook geen schending voor van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht of het “*verbod van willekeur*”.

2.3.2.8. Artikel 41 van het Handvest, zoals in zijn geheel aangehaald en geschonden geacht door de verzoekende partij, luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verzoeker zich ter zake beperkt tot het louter citeren van artikel 41 van het Handvest, zonder dat hij concreet toelicht hoe de bestreden akte deze bepaling zou hebben geschonden. Evenmin kan uit het geheel van verzoekers uiteenzettingen worden afgeleid op welke wijze artikel 41 van het Handvest *in casu* zou zijn geschonden.

Dit middelonderdeel kan op het eerste gezicht dan ook niet dienstig worden aangebracht.

2.4. Het enige middel is derhalve niet ernstig.

3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. DE GROOTE